

LICHT

Licht
Marre Slikker

Eerste druk april 2015

© Uitgeverij Brave New Books

© 2015 Tekst en omslagontwerp: Marre Slikker

© Fotografie: Bob Sizoo

ISBN 9789402133103

Papier: Romandruk 90gr crème opdikking 1,85

PROLOOG

‘James, heb je honger?’, wordt er geroepen door iemand uit de gang. Ik zit nu al ongeveer drie jaar in het Verzorgingstehuis van Maastricht. Soms verlang ik naar de zon, naar de vrijheid en naar de vrede die het eiland me bracht. Mensen die er nog nooit zijn geweest, zullen het vast onzin vinden, maar het eiland geeft je een magisch gevoel. Ibiza is niet zomaar een eiland. Het is mijn vaderland. Of vadereiland, ik weet niet of dat bestaat maar het klinkt wel goed.

‘Jazeker! Heb je misschien nog een beetje van die stampot over?’, roep ik naar de persoon die mij zo meteen mijn eten zal brengen. Mijn ouders zeiden vroeger altijd dat ik altijd beleefd moet blijven, maakt niet uit onder wat voor omstandigheden. Mijn moeder, Karin, was Nederlands en Marokkaans. Ze was een van de meest wijze vrouwen die ik ooit heb ontmoet. Ik zal

haar voor altijd, onvoorwaardelijk, blijven bewonderen. Mijn vader was Catalaans en Nederlands. Hij is opgegroeid op het eiland. Ikzelf ben dus iets van vijftig procent Nederlands, een kwart Marokkaans en een kwart Catalaans. Ondanks al deze nationaliteiten zal ik me voor altijd een man uit Ibiza voelen. Een paar minuten later wordt mijn eten op een bordje voor mijn neus gezet. Ik kan best zelf eten, zeg ik altijd. Als er iets is wat ik niet ben, is het zo'n zielig oud mannetje dat niet eens zelf zijn vork in zijn mond kan stoppen.

Zoals gewoonlijk, komt Esther een halfuurtje later om te checken of ik wel al mijn medicijnen heb ingenomen, daarna neemt ze mijn lege bord weer mee.

‘Esther, wacht’, zeg ik.

‘Wat is er?’, vraagt ze.

‘Heb ik jou eigenlijk ooit het belangrijkste verhaal uit mijn jeugd verteld?’

‘Nee, maar het is al heel laat, James. Misschien morgen?’

‘Esther, toe nou.’, smeek ik. ‘Hoe lang kennen wij elkaar nu al? Twee jaar, misschien zelfs drie?’

‘Vooruit dan,’ zegt ze, ‘maar niet te lang hè?’

Ze zet mijn bord op het kastje naast mijn bed en ze pakt een kruk.

‘Kom maar op!’

1

3 juli. Vandaag was mijn moeder er klaar voor. Vandaag zou ik, James Barrientos, geboren worden. Mijn moeder en vader wonen in een leuk huisje ergens in een buitenwijk van Eivissa¹-stad. 's Middags om vijf voor drie werd ik geboren. Volledig gezond. Pikzwarte ogen en een bruin donsje op mijn hoofd. Mijn ouders hadden mijn naam al bedacht. Ik ben naar mijn opa James vernoemd.

In mijn eerste levensjaren bracht ik in vrede en rust door op het eiland. Mijn opa en oma van mijn moederskant, die toentertijd in Amsterdam woonden, komen vaak op bezoek.

¹ *Spreek uit: Ibiza (Iebietza)*

Op mijn vierde mag ik voor het eerst naar school. Ik spreek ondertussen vloeiend Spaans, Catalaans, Nederlands en Engels. Op school krijg ik alleen Spaans, wat eigenlijk ook wel genoeg is, want van die Spaanse grammatica krijg ik soms gewoon hoofdpijn! Op school verloopt alles soepel. Ik ga ieder jaar met dikke voldoendes op mijn rapport over. Mijn leven lijkt tot nu toe nog vrij normaal, ik heb kerngezonde ouders, lieve mensen om me heen en ik heb genoeg vriendjes om mee te spelen na schooltijd.

Mijn ouders, Rogier en Karin, hebben elkaar in Maastricht ontmoet – wat tevens ook de woonplaats van mijn vader was. De moeder van mijn vader – mijn oma, dus – had geen goede band met mijn vader. Ze heeft altijd tegen mijn vader, Rogier, gezegd dat hij een ongeluk was. Dat hij iets was, wat niet had mogen gebeuren. Ze bande Rogier uit haar leven en liet hem voor wat het was, een ongelukje. Zijn vader hield overigens zielsveel van hem. Hij was wel Spaans, maar hij woont nu nog steeds in Maastricht. Rogier, mijn vader, is wel opgegroeid op Ibiza, waar hij nu samenwoont met mijn moeder, Karin.

Over mijn moeder gesproken, ze is 34 jaar jong en komt ook uit Nederland. Haar moeder – oma Paula – komt uit Amsterdam, en haar vader – opa Ferdi – komt uit Marokko.

Op een gewone vrijdagavond ging mijn vader stappen in Maastricht. Mijn moeder, die toen ook in Maastricht aan de kunstacademie studeerde, ging toevallig ook naar hetzelfde café toe als waar mijn vader ook altijd heen ging. Later beweerde mijn moeder dat ze mijn vader al eerder had gezien in het café, en dat ze al een tijdje een oogje op hem had, maar dat geloof ik niet.

Als ik veertien ben mag ik naar de 'bovenbouw'. Het onderwijssysteem is in Spanje heel anders dan in Nederland. Het is vergelijkbaar met de middelbare school, maar bij ons duurt het bij iedereen vier jaar, ongeacht je niveau. Het is ingedeeld in twee, laten we maar zeggen, cycli. De eerste is voor leerlingen van twaalf tot veertien jaar, je zou dit de onderbouw kunnen noemen, en de tweede cyclus is voor leerlingen van veertien tot zestienjaar, waar ik nu naartoe ga, de bovenbouw.

Gelukkig, ik heb mijn eerste jeugdpuistje al achter de rug en in de zomer ben ik flink gegroeid. Ik denk – en hoop – dat ik de langste jongen van de klas zal zijn! Mijn moeder zegt vaak dat ze me al een aantrekkelijke jongeman vindt worden, maar daar wil ik nu echt nog niets van weten. Meisjes leveren alleen maar gezeur en problemen op, geloof me, ik kan het weten.

En daar ga ik dan, de eerste dag in de bovenbouw. Ik ben stiekem toch nog best zenuwachtig, maar daar mag en laat ik niets van merken, natuurlijk. In de spiegeling in het raam doe ik voordat ik in de bus stap, nog even mijn haar goed, zeg ik tegen mezelf dat ik er goed uit zie en span ik nog even mijn spieren aan. Ik ben er honderd procent klaar voor! Ik loop het pad af en ik zie de bus de hoek al omkomen. Ik loop stoer naar het bordje waarop *autobus escolar* staat en wacht op de vierwieler totdat hij bij mij stopt.

Na een paar seconden is hij er en komt hij piepend tot stilstand voor mijn neus. Er zitten al zo'n dertig kinderen in de bus, dat betekent dat er niet veel plek meer over is voor mij. Het is hopen dat ik nog een bank voor mij alleen kan vinden, want ik

heb echt geen zin om naast iemand te zitten die ik nog niet ken. Oké, vooruit dan, ik ken al wel een paar mensen van de basisschool en van de onderbouw, maar die zien er ook niet al te best uit. Ik bedoel gewoon, het zijn kinderen waarmee je liever niet gezien wilt worden. Ik zal wel even een paar voorbeelden geven. Nou, kijk, bijvoorbeeld Enge Luus – voluit Lucia, maar ze wordt nogal agressief als je haar zo noemt – ze is ongeveer drie meter lang en draagt altijd iets zwarts. Niet dat dat nou zo erg is, maar als je dan met je verrekijker omhoog kijkt, schrikt ieder levend wezen zich dood. Ze lijkt op Medusa, dat is een vrouw uit de Griekse mythologie. Er komen slangen uit haar hoofd en als je haar aankijkt, versteen je. Best wel een goede vergelijking, vind ik zelf.

Oh ja, en dan heb je nog Snotter Mike, wiens haar altijd vet is en waarbij de massa van zijn rugzak – die overigens meer op een schildpad lijkt dan op een schooltas – groter is dan de massa van zijn totale lichaam. Wiens brillenglazen zijn ogen zo vergroten, dat je je geïntimideerd voelt als hij je aankijkt. En trouwens, *fun fact*, hij is Europees kampioen paperclip-vouwen. Ik hoor je nu hardop zeggen: *paperclip-vouwen?!* Jazeker, paperclip-vouwen. Iedereen krijgt honderd ijzeren staafjes die je binnen een zo'n kort mogelijke tijd allemaal als een paperclip moet vouwen. Raar geval.

En dan heb je nog de Populaire Groep kinderen die altijd helemaal achterin de bus zitten. Sommige zijn wel aardig, maar ik heb liever dat ik zelf bepaal wie mijn vrienden zijn en niet dat zij voor mij bepalen met wie ik om moet gaan. Of wat voor kleren ik moet dragen en wat voor gedrag ik moet vertonen.

Nou nee, bedankt. We hebben dus Enge Luus, Snotter Mike en de Populaire Groep al gehad.

Er is geen lege bank meer voor mij vrij, dus ik zal wel naast iemand moeten gaan zitten. De meesten kinderen ken ik niet – zij mij dus ook niet –, dus naast hen ga ik in ieder geval niet zitten. Dan ga ik maar ergens achterin bij de Populaire Groep zitten.

Ik zie dat er twee bankjes voor de laatste bank een meisje zit. Een meisje dat ik nog niet ken, maar wel graag wil leren kennen. Ze ziet er liefelijk uit in haar roze jurkje, met haar prachtig donkerbruin golvend haar over haar schouders en haar zachte ogen die me aanstaren. Ik loop door het gangpad naar haar toe en laat de rest van de kinderen verder met rust. Ik begroet natuurlijk uit beleefdheid iedereen wel even, maar mijn aandacht ligt bij haar.

Nog ongeveer een meter en dan sta ik zo goed als naast haar. Ik doe in een vogelvlucht nog even snel mijn haar goed, ik trek mijn blouse recht, en dan ben ik er klaar voor. In mijn hoofd spreek ik mezelf nog even moed in. Ik voel hoe mijn hart bonst en hoe het ding mijn bloed door mijn aderen laat stromen, hoe ik – waarschijnlijk – helemaal rood word. Ik voel, hoe er vlinders groeien in mijn buik. En dat allemaal door dit ene onbekende meisje.

‘Hoi, jij bent James, en ik?’, vraag ik, compleet afgeleid door haar prachtige lichtbruine ogen die me aanstaren.

‘Uhm, je bedoelt waarschijnlijk: ik ben James, en jij?’, zegt ze blozend.

‘Oh, eh, ja. Dat bedoel ik!’

Shit. Waarom moet het altijd bij mij fout gaan? Vind ik eindelijk eens een leuk meisje, verpruts ik het weer! Kom op man, je kunt toch wel gewoon kennis met iemand maken? Laten we het nogmaals proberen.

‘Dus, ik ben James, James Barrientos, ik woon hier om de hoek. En jij?’, probeer ik, voor de tweede keer.

‘Ik ben Noa Costa. Ik woon aan het strand bij Cala Vadella².’

‘Cala Vadella, hè? Mooi strand. Mag ik naast je komen zitten?’

‘Oh, ja hoor. Wacht, dan haal ik even mijn tas van de stoel af.’

Zegt ze.

Ze pakt haar tas en zet hem bij haar voeten. De bussen hier zijn niet zo ruim en daarom zit ze al gauw erg krap. Ik bied aan om onze tassen in het midden te zetten, maar ze geeft aan dat ze het zo ook wel goed vind. Moet ze zelf weten, toch?

Voor mijn gevoel duurt deze busrit maar maximaal vijf minuten, in plaats van een dik half uur. Ik kan het niet laten om naar haar gezicht te kijken, het is gewoon perfect.

En vooral als ze lacht, smelt ik helemaal van binnen. Ik raak haar voorzichtig aan. Ik kan niet aan haar zien of ze het fijn vindt, maar ik in ieder geval wel. Ze trekt haar hand niet weg, dat is dan toch wel een goed teken? Of niet? Het maakt me niet veel uit, ik, James Barrientos, ben voor het eerst verliefd.

² *Vadella spreek je uit als: Badelja*

2

Oké, oké. Ik weet dat het een beetje snel is om na een keer met een meisje gepraat te hebben meteen te zeggen dat je verliefd op haar bent. Maar het is gewoon zo! De rest van de dag kon ik alleen nog maar aan haar denken. In de gangen ging ik naar haar op zoek en na school hoopte ik dat ze weer in dezelfde bus als ik zou zitten. Helaas, ik heb haar vandaag maar een keer gezien, en dat was 's morgens in de bus op weg naar school. Met een hevig verlangen hoop ik dat ze morgen weer op dezelfde plek zit. Ik hoop dat ze haar tas zo zet, dat er niemand meer naast kan zitten. En als ik dan aan kom lopen, dat ze hem dan weer weg haalt. Ik hoop ik dat ik de rest van mijn leven door kan brengen met haar. En ik hoop met hevig

verlangen dat ik haar nummer morgen kan krijgen. Want kom op, in dit jaar iemand's nummer nog niet hebben is als na tien jaar er pas achterkomen dat je voor een rood licht moet stoppen bij een stoplicht. Morgen ga ik de zelfverzekerde jongen spelen. Ik stap gewoon op haar af en doe net alsof het allemaal supernormaal is, en zo.

De volgende dag trek ik – volgens mijn moeder – de leukste polo aan die ik heb en spuit voor het eerst een beetje deodorant onder mijn oksels, maar man, wat prikt dat zeg! Ik heb gisteravond mijn haren gewassen en ik heb me ook voor het eerst geschoren. Nou ja, eigenlijk meer geëpileerd. Ik heb nog niet zoveel lichaamshaar, alleen een paar verdwaalde stekeltjes op mijn kin en boven mijn lip.

Ik geef mijn moeder en vader een zoen en stap de deur uit. Ik ben eerder dan normaal, dus de bus is er nog niet. Ik ga op het bankje zitten en denk na over wat ik tegen haar zal gaan zeggen. 'Hey, daar ben ik weer.' Nee, dat klinkt suf. 'Hoi Noa, James weer, mag ik vandaag ook naast je zitten?' Nee! Dat zeker niet, dan lijkt ik net zo'n sukkeltje. Misschien iets stoers als: 'Dan ga ik hier wel weer zitten, de rest is allemaal te slecht voor mij.' Ook niet. Dan lijkt ik super arrogant.

De rest van de tijd breng ik al piekerend door, ik zit met mijn ellebogen op mijn knieën, waardoor ik mijn hoofd kan laten rusten op mijn hand.

Een paar minuten later komt de bus aanrijden. Mijn hart klopt in mijn keel en ik wacht totdat hij tot stilstand komt. De deuren gaan piepend open en ik laat mijn schoolpasje aan de buschauffeur zien. Ik werp mijn eerste blik op het gangpad.

Dezelfde kinderen als gisteren, alleen achterin lijkt het een beetje drukker. In mijn eerste blik zie ik haar nog niet zitten. Ik ga met mijn ogen ieder bankje achterin af. Dan zie ik haar. Ze zit in het midden van de achterste bank. Ze ziet er niet erg comfortabel uit. Ik voel een lichte teleurstelling in me opkomen, omdat er geen één plaatsje meer vrij is, dat dichtbij genoeg is om met haar te praten. Dus ik ga maar naast Snotter Mike zitten, wat achteraf misschien toch niet zo'n goede beslissing was geweest, want aan het einde van de rit moet ik wel vier keer niezen.

In de les baal ik toch wel echt dat ik niet met haar heb kunnen praten. Ik moet haar nummer krijgen en ik wil weten welke vakken ze volgt en leuk vindt!

In de pauze zoek ik naar haar. Eerst zocht ik in de rij van de cafetaria, maar daar was ze niet. Bij de kluisjes en in de gangen heb ik haar ook al niet gezien. Ik weet eigenlijk ook niet zoveel over haar. Ik weet niet in welke klas ze zit, hoe oud ze eigenlijk is, wie haar vrienden zijn.

Het enige wat ik weet over haar is haar naam. Haar naam waarbij het plaatje van haar wonderbaarlijke gezicht hoort. Haar naam die de afgelopen vierentwintig uur in mijn gedachten heeft rondgezweeft. Noa Costa.

Uiteindelijk besluit ik het op te geven. We hebben nog maar drie minuten pauze en ik ben nog niet eens begonnen aan mijn eten. Niet dat ik honger heb, want mijn maag is gevuld met vlinders. Ik neem plaats ergens aan een lege tafel in de hoek van de kantine. Bah, welk gezond mens op deze planeet heeft om elf uur 's morgens zin in rode kool en half-doorbakken

aardappelen? Serieus, op de tweede dag hier, op school, heb ik al geen behoefte meer aan eten van school. Morgen neem ik zelf iets mee.

In de verte zie ik de Populaire Groep lopen. Ze maken een grote bocht om Enge Luus heen en geven Snotter Mike een tik achter zijn oren, waardoor zijn bril in een miljoen stukjes op de grond valt. Wat heb ik toch een hekel aan die groep. Mike schreeuwt dat hij geen steek ziet zonder zijn bril en een een of ander deuzig meisje schiet hem te hulp. Leuk koppel. Ik bedoel maar hoor, bij wiskunde zeggen ze toch altijd mis, plus, min wordt plus? Het zal allemaal wel.

De Populaire Groep komt mijn kant op. Onderweg strijken ze allemaal nog even hun bloezen goed en halen ze een hand door hun 'perfecte' haren.

Ze stoppen voor mijn tafel en een paar jongens gaan zitten. Achter een lange jongen uit de vierde klas verschijnt opeens een meisje. Een meisje met een gezicht waarna ik al de hele dag aan het zoeken ben. Een meisje met de naam die ik niet uit mijn hoofd kan krijgen.

Noa Costa.

Mijn ogen kruisen met die van haar. Een lichte schrik op haar gezicht en ze kijkt meteen weer weg. Verward vraag ik aan de jongens wat ze van me willen. Mijn eten mogen ze hebben hoor. Dat hoef ik zelf echt niet!

'Zo zo. Wie hebben we hier? Als het James Barrientos niet is', zegt Carlos, een jongen uit de vierde klas. Zowat alle meisjes zijn verliefd op hem. Wat ik niet begrijp, want hij is helemaal niet zo aardig, laat staan aantrekkelijk. Hij heeft een puntige

neus en bijna maar één wenkbrauw. Zijn haar is altijd plat naar achteren gekamd met gel, hij ruikt altijd naar vies, goedkoop parfum of naar zweet.

‘Hoi Carlos. Je ziet er goed bruin uit man, ben je op vakantie geweest?’ Vraag ik, om de aandacht op een ander punt te leggen.

‘Wat maakt jou dat nou uit? Moet jij niet je snotter-vriendje helpen?’

‘Hij is mijn vriend helemaal niet, er was gewoon geen plek meer in de bus.’ Wat een misselijke jongen.

‘Ja, ja. Het zal wel.’

Ik wend mijn blik af en focus me op iets heel anders, namelijk Noa. Ze staat nu zo’n twee meter van me af en ik zou best hoi tegen haar kunnen zeggen.

Waarom ook niet?

‘Hey, Noa,’ floept eruit.

Ze reageert niet. Ze gaat met andere meisjes van de groep mee en laat me hier achter met de grote jongens.

‘Waar ken je Noa van?’ Vraagt Carlos met een boze ondertoon in zijn stem.

‘Wat gaat jou dat aan, ben je jaloers of zo?’ zeg ik. Lekker voor hem, valt hij toch nog in zijn eigen kuil.

‘Ben je jaloers of zo? Haha! Wat zeg jij nou weer. Noa en ik zijn al hele goede vrienden en zaterdag hebben we al ons eerste afspraakje.’

‘Ik geloof er geen zak van. Maar ja, niet dat jouw leven me iets scheelt. Ik zie je nog wel, Carlos. Later.’

‘He! Niemand vertrekt zonder dat Carlos zegt dat je mag vertrekken!’ Hij stompt op de tafel en zijn kliek komt achter hem staan.

‘Ik pak jou nog wel, James,’ zegt Carlos.

Ik doe net alsof het me worst zal wezen wat hij allemaal uitspookt. Maar van binnen wil ik niet dat hij met zijn vieze poten aan Noa zit. Daar maak ik me nog het meeste zorgen over. Het maakt me niet uit als hij me een dreun verkoopt. Daar kan ik echt wel tegen.

Het enige wat er nu nog toe doet, is de veiligheid van Noa.